

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XX. De Maximo, qui post Macarium Hierosolymitanam sedem
obtinet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Eusebium, & consilium ejus probans, A felicem illum vocavit, qui non unius civitatis, sed totius orbis Episcopatu dignus haberetur. Scripsit etiam ad plebem Antiochenis Ecclesiæ de concordia, & quod alterius urbis Episcopus appetendus non esset, cum alienum sit ab officio boni viri, res alienas concupiscere. Præter has literas, aliam Epistolam privatim misit ad Synodum: in qua perinde ac in literis quas ad Eusebium scripserat, eum quidem prædicavit quod Episcopatum recusasset. Cum autem accepisset, Euphronium Cappadocena Presbyterum, & Georgium Arc- B thusium probatæ fidei esse; iussit ut vel alterum illorum quem judicarent, vel alium quempiam qui ipsis idoneus videretur, Antiochenis Ecclesiæ ordina- rent Antistitem. Acceptis igitur Imperatoris literis, Euphronium Episcopum ordinarunt. Eustathius vero, sic- uti accepi, calumniam illam moderate tulit, fatius id esse arbitratus: vir tum in aliis rebus egregius, tum eloquentiæ causâ merito admirandus: quemadmo- dum ex libris ejus qui adhuc exstant licet cognoscere, qui tum ob præcun- tum genus elocutionis, & ob gravitatem sen- tentiarum, tum ob verborum elegan- tiam & in rebus explicandis venusta- tem, magnopere probantur.

δυσείω, ἀποδεχόμενον αὐτὸν τῆς γλώσσας, καὶ μακάριον ὀνομαζόντων, ὡς ἔμας πολλοὶ, ἀλλὰ πάσης τῆς οἰκουμένης ὅλη ἀξίον ἐπι- σκοπεῖν. ἔγραψε δὲ καὶ τῷ λαῷ τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας, καὶ τε ὁμοίως, καὶ τὴν μὲν δὲ ἐφείθε τὴν παρ' ἄλλοις ἐπισκοπεῖν, ὡς ἔμας ἀγαθὸς ὢν, καὶ τῷ ἀλλοθίων ἐπιθυμῶν ἰδίᾳ, ὃ ἀπὸ ταύτας ἄλλην ἐπιστολῶν τῆ συνόδου διεπέμψατο, καὶ δὲ δέξιον μὴ ὁμοίως τῆς παραλήσεως ἐθαύμαζεν ἐν τοῖς πρὸς αὐτὸν γράμμασι, ὡς δοκίμους δὲ τὴν πίστιν εὐα- πτυθόμενον, διφροῖνον καππαδόκην πρεσβύ- τερον, καὶ γεώγειον ἀρετῶσιον, ἐπέλεξε τῶ- των ὃν ἂν κεινώσιν, ἢ ἕτερον ὃς ἀξίον φανεῖται, χρεῶσθησαί τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας πρεσβύτην, ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς ἐδέξατο γράμματα, διφροῖνον ἐχρεῶσθησαν, διφρο- θι, δὲ, ὡς ἐπυθόμενον, ἡσυχῆ τῶν συκοφαν- τῶν ἠνεγκεν, ὃ δὲ πη κείνας ἀμεινον ἀνεῖ- τε ἀλλὰ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπιθῶν τῆς δικαίας θαυμαζόμενον, ὡς ἐκ τῶν φερμι- νων ἀντιοχείων συνιδεῖν ἐστίν, ἀεχαῖτην φε- σεως καὶ σωφροσύνη νοματων, ὅ ἀνοματων κάλλει, καὶ χαλεπὴ ἀπαγγελίας εὐδοκίμων των.

CAP. XX.

De Maximo, qui post Macarium Hierosoly- mitanam sedem obtinuit.

SUB idem tempus mortuo Marco, qui post Silvestrum brevi admodum tempore Pontificatum obtinuit, Julius Romanam sedem administravit. Ecclesiam vero Hierosolymitanam post Macarium Maximus suscepit. Hunc Diospolitanae Ecclesiæ Episcopum à Macario constitutum esse memorant: sed cives Hierosolytorum eum apud se detinuisse. Nam cum confessionis gloria clarus, & omni ex parte egregius esset, plebis judicio tacite designabatur, ut post obitum Macarii Episcopatum illic capesseret. Proinde cum plebs moleste ferret eripi sibi hominem cujus virtutem experta esset, & seditio intentaretur; commodius visum est, ut Diospolitani quidē alius eligeretur Episcopus: Maximus vero maneret Hierosolymis, & unâ cum Macario Episcopali munere fungeretur,

Κεφ. κ'.

Περί μαξίμου τῆς μακαρίου τῶν ἱεροσολύμων ἱερέως λαβόντος.

ΥΠὸ δὲ τῶν τὸν χεῖρον, ἐκλήθη μὲν, μαρκε μὲν σίλβεστρον ἐπὶ ἀλόγω χεῖ- νῶ ἐπισκοπήσαντι, τὸν ἐν Ῥώμῃ διεπέμψα- νον, μαξίμου δὲ μὲν μακαρίου τῶν ἱερο- λύμων τῶν δὲ λόγῳ ἐπίσκοπον ὑπομα- καρίως χρεῶσθησθῆναι τῆς ἐν διοσπολίτι ἐκ- κλησίας, ἐπιχεθῆναι δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ἱερο- λύμοις κατωκέντων ὁμολογητῶν, ὃ ἐν ἑ- ἄλλως ἀγαθὸς, τῆ δοκιμασίᾳ λαβὼν τὸν ψήφου ἦν, μὲν τῶν τῶν μακαρίου τελευ- εἰς τῶν ἐνθάδε ἐπισκοπῆν, ἐπεὶ δὲ χαλε- πῶς τὸ πλῆθος ἔφερον, ἔτις ἀρετῆς ἐπέμα- θη λῆπος ἐρέμενον, καὶ γὰρ ἡσυχῆ τῶν συ- ξεν εὐ ἔχων, διοσπολίταις μὲν ἕτερον ἀφῆ- δαι ἐπίσκοπον, μαξίμον δὲ ἐν ἱεροσολύμοις

μεῖναι καὶ μακαρίῳ σιωπεῖσθαι· μὴ δὲ τὴν αὐτῆς τελειώσῃ, ἡγεῖσθαι τῆς ἐκκλησίας ἵσταν μὲν τοὺς οἰκουμενικοὺς καὶ γνώμην μακαρίου ἠρεῖσθαι τε καὶ σπεύδειν αὐτῶν πλὴν τῶν ταῦτα ἰσχυρίζονται· φασὶ γὰρ αὐτὸν μετὰ μεληθῆναι ἐπὶ τῆ μαξιμῆ χρεωβόνα, ἐπιλογισάμενον ὡς ὀρθῶς περὶ θεῶν ἑξάκων, καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν λαῶν κεραισῶν, ἀναγκαίως φυλακίσειν εἰς τὴν αὐτῆς διαδοχὴν· ἐδεδοίκα γὰρ μὴ τελειώσῃ αὐτῆς, καὶ ἐν δὲ ῥήσι οἱ ἀμφὶ τὸν ὡσεῖον καὶ παρὰ φιλονοίῃ δὴ τὰ δρεῖς φρενῶν, ὁμοδοξῶ τὸν ἐνθάδε θεῖον ἐπίγειον· ἔπειτα καὶ μακαρίῳ περὶ αὐτῆς ἐπεχέρησαν ἀφορεθῆναι ἢ παρ' αὐτῆς, διὰ τὴν ἰσχυρίαν ἦγον.

A & post ejus obitum Ecclesiam gubernaret. Cæterum qui res istas accurate examinarunt, affirmant ex sententia Macarii hæc acta esse, & à plebe summo studio postulata. Ajunt enim pertinuisse Macarium, quod Maximum Diospoleos Episcopum ordinasset. Quippe ordinatione celebrata cogitare cepit, illum qui & recte de Deo sentiret, & ob confessionem populo acceptus esset, necessario servandum fuisse ut ipsi succederet. Etenim verebatur, ne se mortuo Eusebius & Patrophilus Ariani dogmatis fautores, occasionem nacti, aliquem ejusdem dogmatis labem infectum in Hierosolymitana sede collocarent. Siquidem Macario adhuc subsistere res novas moliti fuerant: sed cum ab illo communione privati essent, ea de causa conquelescebant.

Κεφ. κα΄.

CAPUT XXI.

Περὶ τῶν μελιτιανῶν καὶ ἀρειανῶν, ὅπως ἀνέστησαν καὶ περὶ ἰουδαίου καὶ θεογονίας, ὅπως πάλιν τὴν ἀρεῖαν νέστον ἀναπτεν ἐπιχείρησαν.

De Melitianis & Arianis, quâ ratione adunati sunt: Item quo pacto Eusebius & Theognis Arianam hæresin denuo suscitare aggressi sunt.

ΕΝ τῷ αὐτῷ αἰγυπτίῳ ἔπαυσε τέλος εἶχεν ἡ καταφυγὴ τῶν ἀλλήλων κινήσει· ἔπειτα γὰρ ἐν τῇ συνόδῳ τῆς νικαίας, ἡ μὴν ἀρεῖαν αἰρέσει τῶν ἀπάσιν ἀπεκηρύχθη, οἱ δὲ τῶν μελιτιανῶν φρενῶν ἐπὶ τοῖς ἐπισημοῖς, ἐδέχθησαν ἐπὶ ἀνελθόντι ἀλεξάνδρῳ εἰς αἴγυπτον, παρέδωκε μελιτιανῶν ἐκκλησίας, ἀς ἀδυνατούμενος ἑαυτὸν ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν τῇ λυκῷ δὴ γέμεται μετ' ἐπισημοῦ δὲ μέλλων τὸν βίον καταλιμπάνειν, ἰωάννη πνὰ τῆς αὐτῆς συνήτων, ὡς τὸ δόγμα τῆς ἐν νικαίᾳ συνόδου κατέστησεν αὐτῶν, καὶ πάλιν αἰτήσας ἀταξίας ταῖς ἐκκλησίαις ἐγγράσει· ἰδοὺ δὲ οἱ ἀρεῖς τὰς μελιτιανῶν νεοεὐερίων, συνάραξαν καὶ αὐτοὶ τὰς ἐκκλησίας· οἱ γὰρ φιλεῖ ἐν ταῖς τοιαύταις παραχαῖς, οἱ μὲν τὴν ἀρεῖαν δόξαν ἐδαμναζόν· οἱ δὲ ἐδικαίουσιν, τὰς ὑπὸ μελιτιανῶν χρεωβόνας χεῖναι τῆς ἐκκλησίας ἡγεῖσθαι, καὶ τῶν περὶ τὸν πρῶτον ἢ διαφερόμενοι πρὸς ἐαυτοὺς ἐκείνους, ὡς εἶδον τὸ πλὴν ἐπὶ ἄλλοις τοῖς ἱεροῦσι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, εἰς φθόνον κατέστησαν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπέσεισαν,

Interea temporis contentio quæ inter Ægyptios jampridem fuerat excitata, nondum finem accipere potuit. Nam cum in Synodo Nicæna, Ariana quidem hæresis ab Ecclesia penitus rejecta esset: Melitiani vero ea conditione quam supra memoravimus, admissi fuissent; redeunti in Ægyptum Alexandro Melitius Ecclesias tradidit, quas contra jus potestatis suæ subjecerat: & in urbe Lyco reliquam ætatem tranlegit. Sed non multo post, cum migraturus esset à vita, contra decretum Synodi Nicænae, Joannem quendam ex familiaribus suis in suum locum subrogavit, ac rursus turbamur in Ecclesia auctor existit. Ariani vero, cum Melitianos res novas moliri cernerent, ipsi quoque Ecclesias perturbant. Nam ut in ejusmodi tumultibus fieri solet, alii opinionem Arianam laudabant: alii æquum esse censebant, ut ii qui à Melitio ordinati fuerant, Ecclesiis præessent; eorumque partibus sese adjungebant. Porro cum utriusque prius inter se dissentirent, postquam tamen animadvertenterunt plebem sacerdotibus Ecclesiæ Catholicæ addictam esse, invidia correpti sunt. Initoque inter se fœdere,